

Chu Thu Hằng

Con tàu chở tình yêu

Em thấy không tất cả đã xa rồi

Trong tiếng thở của thời gian rất khẽ

Tuổi thơ kia ra đi cao ngạo thế

Lớp ở cuối hành lang chạy dài, bốn mùa xôn xao vì cây lá ngoài cửa sổ. Những viên gạch hoa màu sẫm, nhẵn thín và mát rượi. Nếu trượt patin chắc sẽ vèo từ đầu này đến đầu kia trong vòng hai giây. Đây là giả dụ như thế chứ không đứa nào dám thử. Càng không dám có cái ý định loẹt quẹt đôi dép có đế cao su vĩ đại giống như thằng Cường, đã phải đứng lù lù trong phòng hội đồng vì : "Ngày 17-9, giờ giải lao 5 phút, em ăn ô mai mơ xong đã nhả hạt ô mai xuống sàn dùng giày di lên 3 lần, chứ không phải em trượt nghệ thuật." Tất cả những người có mặt trong phòng hội đồng đều cúi mặt xuống nén cười. Chỉ có đứa lớp trưởng lớp A4 là không kìm được, môi mím chặt mà vẫn "hi, hi" mấy cái. Rồi Cường cũng được vào lớp, hội đồng kỉ luật giải tán, sau này nghe kể lại là thầy hiệu phó khi còn lại một mình cũng cúi mặt xuống mà "hi, hi" vì tờ kiểm điểm của Cường.

Rồi mùa đông. Lá vàng ngoài cửa sổ đã đỏ như những lá cờ nhỏ ve vẩy trong gió. Đứa lớp trưởng gầy gò xanh mướt không hiểu vì sao hay đứng tựa cửa khóc rầm rức. Bọn con trai đi qua nhìn e dè như mình có lỗi. Những mẫu

giấy vo viên ném qua ném lại trong lớp, mấy đứa con gái xúm xít lại.

"Hay là Y-R-M-L yêu rồi mà lại ?"

"Vớ vẩn ! Nó đi với tao suốt, yêu lúc nào mà yêu"

Đứa con gái người mẫu có đuôi mắt vẽ nhũ xanh biếc nhe răng dọa như sắp cắn ai rồi lách ra cửa, đột ngột ôm chầm lấy bạn. Lớp trưởng bé nhỏ dũi dũi cái đầu tóc tơ mượt vào vai bạn, thôi không khóc nữa, mắt hơi dúi lại, có lẽ là hơi buồn ngủ. Người mẫu bảo :

"Xuống phòng y tế đi, tao chưa học Lý đâu"

Lớp trưởng gật gật, lấy trong cặp ra hộp dầu bắt ly thân, xoa đầu xoa cổ một lúc rồi hai đứa ra vẽ diu nhau đi ra. Đến đầu cầu thang gặp cô dạy Lý. Lớp trưởng rùng mình mấy cái, mặt càng xanh ngắt. Người mẫu líu lo :

"Cô ơi ! Nó bị cảm rồi. Em đưa nó xuống phòng y tế một tí cô nhé."

Cô giáo không nghi ngờ gì cả, nhìn hai đứa xót xa. Vừa đi khuất, người mẫu đã khúc khích :

"Mày hay thật ! Thích ôm là ôm được ngay. Bùng thoải mái"

Hai đứa xuống phòng y tế được 10 phút thì tiếp hai đứa xuống theo, người ôm lần này nguy kịch hơn, vì đau bụng phải cõng xuống. Nhưng cũng chỉ đến đầu cầu thang là đứa bị đau bụng tụt xuống, riu rít đi vào phòng. Ở đây bệnh gì cũng chỉ uống Vitamin B1, B6 và C. Bốn đứa nằm chung hai cái giường xếp, đắp chung cái chăn dạ ấm sục, mở một gói ô mai gừng cay xộc cả mũi. Bác y sĩ già ngồi cười tùm tùm :

"Hồi trước chưa có phòng y tế thì bọn mày xoay xở thế nào hả ?"

Và cả bọn chụm đầu vào mà cười rinh rích.

Lớp Cường đầu kia của hành lang. Không ai để ý lớp trưởng thỉnh thoảng lại sang gặp lớp trưởng bên ấy, bàn bạc dăm ba câu rồi dúi vào tay viên giấy nhỏ. Mở ra có mấy chữ : "Nhờ chuyển cho Quân". Quân mở ra lại có chữ : "Nhờ chuyển cho Hà"... Vòng vèo mấy lần mới đến tay Cường. Cường đọc

xong thả vào hộp bút, mắt mơ màng. Giờ nghỉ tiết sau, hùng dũng kéo một thằng bạn chạy sầm sập qua hành lang. Đôi khi chỉ để nghiêng ngó tí chút. Áo đồng phục không bao giờ chịu "cắm thùng" bay phất phơ và con gái mấy lớp cũng ngó nghiêng theo, tự hỏi :

"Sao hôm nay thằng này trông bất cần đời thế ?"

Trước Tết là mùa hội diễn. Cũng vừa xong học kì một. Chẳng có đứa nào còn quan tâm đến sách vở. Lớp phó bày ra trò diễn thời trang, huy động cả lớp mua bột bẻ xát ra làm cảnh tuyết rơi. Gió mùa đông luôn qua ô cửa dán giấy báo buồn buồn. Giờ học đứa nào cũng thò tay xuống gầm bàn, nghe thấy tiếng rin rít của hai mảnh bột rã ra trong tay. Thầy cô biết nhưng chẳng nói gì. Trong những ánh mắt mệt mỏi cũng thấy lấp ló niềm vui. Mấy hôm ghép nhạc đã thấy đồn đại xôn xao Cường hát bài Tình phai với một đứa lớp B, tay cầm mic, điệu dáng lăm, mắt nhìn tình tứ lăm. Lớp trưởng mặt càng xanh mét.

Buổi sáng nó đến sớm, mở toang hai cánh cửa gỗ xanh lè nặng nề, nhìn chằm chằm xuống đường. Chú Nguyên tay cầm chùm chìa khoá xúng xoảng đi qua, mắng nhưng giọng hết sức dịu dàng :

“Đến sớm thế hả ?”

Lớp trưởng chỉ một ô hoa bọc giấy báo đặt trên sàn.

“Cháu phải kết hoa cho bọn lớp cháu tới nay diễn”

Nó trải báo trên nền gạch. Hoa xổ ra từng đám lớn. Cúc tím xen lẫn với hồng móng tay đủ các màu, thơm ngây ngất, giọng lâu bầu :

“Cháu sẽ quét sạch, chú yên tâm”

Rồi cặm cùi gò người, uốn những bông hoa trên cái vòng kẽm thành những cái mũ đội đầu màu sắc êm ái, mà thơm nức.

Cường làm chân sai vặt cho lớp kia cũng đi sớm, tay cuộn những chữ cái to tướng cắt bằng giấy màu, chạy sầm sập lên gác. Rồi nín thở đứng im một lúc

vì hình ảnh trước mắt.

Lớp trưởng mặc áo trắng muốt, tóc tơ chảy mượt trên vai, ngồi duỗi chân trong đám hoa lúc này mới bắt đầu xoè cánh. Lớp trưởng ngẩng lên. Cường ta đỏ mặt co cẳng chạy vù mắt. Cảm giác có ánh mắt dài thăm thẳm suốt dọc hành lang đuổi theo chân mình.

Buổi tối, đèn màu viền xung quanh cái sân ngày thường vẫn lơ nhơ bàn ghế, căng tin vẫn bán bánh dứa 2.000 đ và CocaCola. Đứa nào cũng năn nỉ thầy hiệu trưởng cho bật đèn vàng chạy dọc hành lang. Mưa bụi lầy rầy kéo dầy hành lang hắt đèn huyền ảo thành đoàn tàu dài ảm áp. Lớp trưởng bỗng nhiên nổi hứng khởi bảo: “Tao sẽ đọc thơ tiếng Anh”, bài April Rain Song nhé. Lớp có đứa xì xào: Hội diễn ca nhạc cơ mà. Báo cáo với cô phụ trách văn nghệ, cô mừng rơi cả kính: “ Đọc đi, bao nhiêu lâu mới có một tiết mục đọc thơ. Bọn học sinh chúng mày ấy à, bây giờ nhiệm vụ ngoại mất rồi, thơ cũng ngoại, cái thời các cô tổ chức đám cưới, ai đọc Tây tiến cũng là hay lắm rồi ”. Lớp khác chen vào kỳ kèo: Cô ơi! Lớp nó giờ này mới đăng ký thêm, cô cho lớp em ... Người mẫu ngoa ngoắt : “ Lớp tớ không cần xét giải nhé, hơi một tí thì cũng bon chen nghệ thuật ”. Rồi kéo tay lớp trưởng xềnh xệch đi. Bọn lớp khác cố giằng cợt với theo: “ Tiết mục khuyến mại à “ ? Lớp trưởng đỏ mặt hời tay, thấy tờ giấy chép bài thơ trong tay mình nhũn hăn ra. Ai xô nó một cái rồi nó thấy mình đứng trên sân khấu giữa trường, đèn màu bóng bay nhấp nháy đủ mọi thể loại xung quanh. Giọng nó nhão nhọt vì điều và vì run như lời thề lớp phó cầm máy quay sau này kể lại: “ Ba tớ đánh rơi cả đôi dũa lúc nghe giọng ấy ở trong băng” Cường đứng dưới, kín đáo đưa máy ảnh lên bấm lia lịa. Đáng buồn là bọn dọn sân khấu chưa kịp mang cái bục để mic phát biểu xuống. Trong ảnh sau này không nhìn thấy lớp trưởng đâu chỉ nhìn mỗi cái đầu bên trên cái bục để mic. Nói đùa trông như quả dưa lê đặt trên nóc tủ ấy.

Bài thơ rồi kết thúc, khán giả thở phào, speaker đón lấy cái mic dính nhóp nhóp mồ hôi tay lớp trưởng, duyên dáng gọi tên một nhóm nhạc lớp nào đấy. Bọn con gái ôm lớp trưởng vào giữa những vòng tay người mẫu, khen “hay lắm, hay lắm”. Hội người mẫu mặc váy quần đủ màu, đội những mũ hoa bây giờ đã hơi rũ xuống nhưng vẫn còn rất rực rỡ, lượn mấy vòng tròn. Ngồi chồm hồm trên bờ tường là hai thằng thấp bé nhẹ cân nhất lớp, tay cầm giỏ vung hàng nắm bột biển xuống đất. Đứa nào thắc mắc “ Ồ mày ơi, váy thì kiểu Hawaii mà sao có tuyết? “. Mưa bắt ánh đèn lung linh trên tóc bọn con gái. Thêm một đứa nhăn nhó: “ Công tao xát xộp mấy đêm liền”. Lớp phó nép một góc lo lắng “ Khéo ngã mất mấy thằng kia”. Đến phút chót, Cường không hát Tình phai nữa, đứa con gái hát cùng mặt bưng bưng tức giận, cố kiềm chế để không chửi ầm lên. Cường đứng giữa đám bong bóng đèn màu, áo màu cam rực lên không có vẻ gì là đồng bóng lại thêm đôi giày Nike mọi ngày tưởng bình thường giờ mới hoá ra là có đế phản quang, nhấp nháy gần cô hát : “ Truly, madly, deeply”. Thằng đệm nhạc không chuẩn bị trước, đánh sai lung tung. Nhưng con gái ở dưới vẫn ngây ngất, lớp trưởng tựa cửa, mắt nhìn không bỏ sót một cử chỉ nào của Cường. Lời bài hát rất chung chung, nụ cười của Cường cũng đúng kiểu “ngôi sao”, nghĩa là không dành cho ai cả nhưng đứa nào cũng tưởng dành riêng cho mình. Mưa mỏng hơn, con tàu hành lang vẫn mơ màng trôi, đèn vàng ấm áp vọng ra trong lời hát. Nghỉ Tết, Cường “ bon chen vào nghệ thuật” đi buôn hoa tận Hải phòng về bán chung với mấy thằng trong nhóm nhạc. Người nhón nhãn mặt ca cẩm : “Chúng mày không tính đến hao tổn xe, tiền xăng. Rồi là hao phí sức khỏe. Cứ trường đôi ra vài đồng bạc là lãi đấy hả ?”

Mặc kệ, nhóm doanh nghiệp trẻ mặt cứ hơn hơn. Gặp đứa bạn nào cũng cũng thông báo :

“Ra mua cho tao nhé”.

Chiều 30 Tết, cả bọn còn tươi roi rói đứng đầy một góc chợ, gặp em nào xinh xinh đi qua còn tí toét cười nói, bán không để ý đến tiền nong. Một thằng mê mết vì một mái tóc ngang lưng thướt tha đi qua, cầm một bó to dùng chạy theo, lúc sau thở phù phù quay lại. Bảo :

“Suýt nữa thì tao đã nói: Xin lỗi, cô lừa tôi”.

Tối, mấy cái mặt méo xệch quanh gần trăm bông đơn đỏ ối đã nở toe toét.

Cường nêu ý kiến :

“Chia ra, mang về nhà”. Rồi lại hì hụi chia hoa, chia cả tiền. Mỗi thằng nhét túi một nắm tiền lẻ âm ỉm mùi chợ rồi tay ôm hoa, tay cầm lái chạy vèo vèo về nhà. Gần giao thừa, Cường xin bố mẹ đi chơi, lôi cái xe địa hình bỏ xó đã lâu. Bố mẹ thắc mắc :

“Sao con không đi xe máy ?”

Đã thấy thằng con chổng mông gò lưng vù một cái ra đường.

Cường đi rất xa, vòng vèo mãi mới đến nhà lớp trưởng, mà cũng không vào, ngồi dựa xe bên vệ đường nhìn lên cái ban công nhỏ bọc kính mờ. Thấy cái bóng nhỏ nhỏ loay hoay, cửa sổ xịch mở để mùi hương trầm thơm nao nức bay ra. Cường ngồi đấy, lôi bao thuốc bẹp dúm lấy trộm của bố từ sáng ra, châm rồi lại dụi. Giao thừa yên ả, chỉ rộn lên mấy loạt pháo hoa sáng bùng cả trời. Hơn một giờ, đèn trên ban công tắt phụt. Cường thở ra rất mạnh, làm mũi đập xe về trong lòng thấy cảm giác gì khó tả, như có cái hạt nứt vỏ, nảy mầm ở đâu đó, mà đau đón toàn thân.

Sớm mai, nó ôm điện thoại nấu cháo với thằng bạn :

"Mày biết tao cảm thấy thế nào không ? Giống năm ngoái cây mít trường mình có một quả, tao biết là không được hái, nhưng tao vẫn rình. Ngày nào đi qua cũng thấy nó thơm thơm, cũng để ý xem nó to thêm chừng nào . Một hôm đi học, tự dưng không thấy đâu nữa, chắc chú Nguyên hái rồi, tự dưng thấy mất mát một cái gì đó khủng khiếp, chứ chẳng phải là một quả mít.”

Sau Tết, quanh trường hoa dâu da nở đầy, ngòn ngọt như mùi chè đậu đỏ một nghìn một cốc . Hoa bám đầy tóc bọn con gái, đứa nào điệu dàng lấy tay gỡ rón rén là y như rằng mấy thằng con trai im phăng phắc, nhìn say đắm. Lớp trưởng cắt phụt tóc trông như một thằng con trai xốn xác, càng nhỏ bé trong bộ đồng phục rộng lòng thùng. Bọn người mẫu ôm ghì lấy gọn tha thiết :

“Trông như anh Hằng ấy nhỉ ? Anh Hằng ơi, anh Hằng ơi “.

Bọn này bây giờ còn sáng tác ra phong cách rất Tây, lúc nào hứng lên có thể ôm nhau hôn chùn chụt lên má. Má lớp trưởng bết xanh vì những vệt son môi lờ mờ. Đã rậm rịch chuyện nộp hồ sơ vào trường nào. Mấy đứa người mẫu ríu rít :

“Viet Nam Airlines hay Pacific ?“

Lớp trưởng lần đầu nói oang oang giữa lớp :

“Tao muốn thành nhà dịch sách . Bọn mày không hiểu cảm giác của tao khi nghe mấy bài hát tiếng Hoa lời hay kinh khủng mà dịch ra cũng chẳng thể nào diễn tả nổi.”

Đứa nào hóng hót :

“O, thằng Cường định thi Học viện Hành chính quốc gia đấy. Có khi sau này nó làm chính trị gia còn sắp làm phiên dịch cho nó “ .

Lớp trưởng hơi rớm nước mắt, cúi nhoài người ra cửa sổ, những lá bàng xanh bắt đầu xòe ra ve vẩy như những cái tai của con chó nhỏ múp míp dễ thương.

Cường bùng mấy tiết, không phải đi xuống phòng y tế mà là đi chuồn ra ngoài bằng cái thang chú Nguyên vô ý để cạnh bờ tường. Quán trà đối diện trường vắng hoe, hai thằng ngồi nhâm nhi, e dè mãi ly trà mát lạnh, dặn nhau: “ Tao còn bảy nghìn thôi đấy, mày trả tiền thuốc nhé “. Rồi bàn bạc chiến lược : “ Đánh nhanh thắng nhanh nhé, có mấy tháng thôi”. Thằng bạn

tò mò

"Y-R-M-L thật à ?".

Cường đỏ dừ mặt đúng lúc thầy hiệu phó bước vào , hai thằng ngồi thụp xuống sau thùng loa, nghe tiếng thầy hiệu phó sang sảnh hỏi chủ quán từ sáng có đưa học trò nào vào đây không. Hú vía !

Cường mang patin đến lớp, giờ nghỉ ngó trước ngó sau rồi trượt vù vù qua hành lang, gửi những cái thư có địa chỉ đích danh lớp trưởng. Lớp trưởng thôi dám ra cửa sổ, chui tọt giữa đám đông cao lớn điệu đà, mặt phơn phớt hồng vì ngượng lẫn sợ hãi. Một người mẫu âm mưu với Cường :

“Mày khao chè đi, hôm nào nó mệt tao sẽ gọi mày xuống phòng y tế thăm nó” .

Âm mưu chưa được thực hiện thì một giờ nghỉ, Cường đang lao vùn vụt qua hành lang bỗng đâm sầm vào thầy hiệu phó. Thầy ngã, trò ngã. Thầy ngơ ngác không kịp hiểu ra sao, trò tuyệt vọng đến mức không buồn đứng lên. Tội lần này cực kỳ to rồi đấy. Cả khối xô xao, đình chỉ một tuần nhé, nhưng không đưa ra sáng thứ hai vì sợ đàn em lớp dưới bắt chước theo. Hôm mời phụ huynh, Cường đến trước, quần bò áo xanh sơ mi kẻ đi nghênh ngang dọc hành lang, nổi như cò giữa một rừng quần xanh áo trắng nhợt nhạt. Cái thư gửi lần này có nội dung rất khủng bố:

“Hẹn gặp lúc tan trường để nói chuyện dứt khoát”.

Chú Nguyên hấp tấp chạy theo, xanh mặt vì đã để một thằng không mặc đồng phục lọt vào. Lúc ra khỏi cổng trường Cường thấy lớp trưởng đứng nép ở cửa sổ trên gác. Tóc xù lên như một con sê gầy, không, giống một con kết trắng với cái mào dựng lên sau gáy hơn. Tan học, Cường đứng phục ở cổng. Lớp trưởng cuống quýt bảo người mẫu

“Mày dắt xe ra cổng cho tao. Chờ ở đầu đường nhé”.

Rồi lén lút vòng ra cổng sau như hoạt động bí mật. Người mẫu dắt xe ra bắt

gặp cái nhìn nảo lòng của Cường, cười cười

“Hồng rồi ông ơi, nó sợ. Ai bảo ông căng thẳng quá”.

Cường đứng đợi đến khi ca chiều vào học, cổng trường vắng hoe, phố cũng vắng hoe. Nó đi đầu mẫu thuốc lá dưới chân 5 lần, đếm kỹ để còn ghi vào bản kiểm điểm lần sau. Rồi tức tối nhìn lên cái đồng hồ cao không bao giờ chạy, bộ quần áo keng dính đầy vôi tường mà không biết. Hoa bằng lăng, phượng vĩ và hoàng điệp đã lác đác xung quanh, như cái mũ rậm rì lá, le lói mấy đóm hoa nhỏ mà thơm phảng phất.

Sát giờ thi tốt nghiệp, học sinh đứng chen chân trước cửa mỗi phòng. Cường chạy sầm sập cả mấy dãy, mãi mới tìm thấy lớp trưởng lọt thỏm giữa đám đông. Hất hàm, nó nói trống không

“Xòe tay ra “,

Rồi thả vào bàn tay bé nhỏ mấy cái kẹo bẹp dẹt đó, lại co giò chạy mất vì chuông đã le te kêu rồi. Người mẫu cười hi hí :

“Sao kẹo bẹp thế. Chắc là bị bỏ trong túi quần sau rồi. Chắc là chịu một lực nặng 650N “ .

Lớp trưởng cười, có thể là hơi xao xuyến. Những cái kẹo đã hơi chảy nước, nóng ran lên trong tay. Chắc là sẽ rất ngọt, rất dính răng và làm cho cái răng sâu đau tê tê. Như cái hạt bắt đầu nứt vỏ, nảy mầm đâu đó mà đau tê tái toàn thân.

Ngày cuối, liên hoan hai lớp ở nhà người mẫu. Gọi là hai lớp cho oai nhưng chỉ loe hoe mấy đứa tích cực văn nghệ văn gừng, tụ họp làm một bữa cho hết tiền bồi dưỡng hát hò cuối năm. Đang tá lả uống nước lọc căng phê bụng, chợt đứa nào reo lên nhưng bị người mẫu nhanh tay bịt miệng.

Giữa cái vườn nho nhỏ, ngan ngát hương, Cường đang cúi người, nói gì với lớp trưởng mặt xanh mét, tóc tơ rủ mượt trên trán. Một đứa nói rất hăng, một đứa lác đác ngây ngây. Rồi đột ngột, Cường cầm lấy tay lớp trưởng, mới

đầu còn cố vùng ra nhưng không nổi. Bọn trong nhà suýt rú lên. Có đứa trợn mắt, say sưa như người trong cuộc, bảo đúng kiểu phim Hàn quốc nhé.

Người mẫu nhỏ nước mắt, sung sướng đến ngây ngất, cứ làm bầm câu gì không rõ. Cường đứng thế rất lâu, không nhớ gì cả. Còn cái mầm đầu đó trong tim bắt đầu xòe ra mắt lá đầu tiên, bé tí teo, ngo ngác nhưng mà hân hoan.

Rồi mùa cũng qua đi. Trên đường Hai Bà Trung dòng người bận rộn vẫn mãi miết trôi. Ngôi trường với hành lang dài như những toa tàu màu vàng ấm áp ngồn ngộn trong vòng sắc màu của điệp, bằng lăng, với phượng vĩ sặc sỡ xung quanh. Có màu của mong nhớ, màu của khát khao những ngày thân ái đã qua ? Trong dòng người cứ trôi qua ấy, ít ra cũng có hai kẻ hay nhìn lên cửa sổ màu xanh ở những toa tàu, ngẩn ngơ và nhớ, ừ rất nhớ. Bây giờ con tàu ấy đã đi về phương nào?

Sưu tầm: SBC

Nguồn: m4p

Được bạn: Ct.Ly đưa lên

vào ngày: 4 tháng 11 năm 2005